

της ἀπορροφᾷ μᾶς ἐξόχως συμπαθοῦς μορφῆς, ἐνὸς σπινθηροδόλου πνεύματος.

Ἡ «Πινακοθήκη» εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως της πολῦτιμον συνεργάτιδα τὴν Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου. Ὑγάπα τὴν «Πινακοθήκην» καὶ εἰς τὴν ἀγάπην της αὐτὴν ὀφείλονται τὰ χάριν τῆς «Πινακοθήκης» γραφέντα καὶ ἐν αὐτῇ φιλοξενηθέντα διηγήματά της: «Ὁ Γάμος», «Ἀπέθανεν εὐτυχῆς», «Χειραφεσία», «Ἀπὸ τὸ ἴδιο ξύλο σταυρὸς καὶ φτυάρι», ἡ «γιαγιά». Ἀλλὰ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν συμπάθειαν, ἣν πλειστάκις ἐν ἐπιστολαῖς διηγάτου, ἦλθεν ἀποτόμως νὰ διακόψῃ ὁ θάνατος. Ἀλλ' ἂν οὗτος τὸ σῶμα τῆς Παπαδοπούλου ἐβίβη, τὸ πνεῦμα της ὅμως θὰ ζῇ ἀδικτον, ἀνθηρὸν καὶ ἀδασίλευτον.

Ἡ ζωὴ τῆς ἀνυχοῦς κόρης δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἰδιάζον, ἥτο μία συνήθης βιοπάλη· διότι ἐπάλασε καὶ αὐτὴ πρὸς συντήρησιν. Διπύθουε πρὸ ἐτῶν τὸ ἐν Σιλυβρία παρθεναγωγεῖον, καίτοι νεωτάτη, ἀλλὰ παρήντησε τὴν θέσιν κ' ἐπανελθοῦσα εἰς Κ]πολιν ἐπέδθη εἰς τὰ προσφιλῆ της διηγήματα. Εἰργάσθη ἐπὶ τινα καιρὸν ὡς δημοσιογράφος εἰς τὰ Βυζαντινὰ φύλλα, πρὸ ἔτους δὲ ἐκλήθη εἰς Θεσσαλονικίην, ἵνα διευθύνῃ τὸ ἐκεῖ Παρθεναγωγεῖον. Δὲν ἐπέπρωτο ὅμως νὰ παραμεινῇ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπὶ πολὺ. Νόσος σοβαρὰ τὴν ἠνάγκαζε πρὸ τινος νὰ ἐπανελθῇ εἰς Κ]πο-

λιν καὶ ἐκεῖ ἐνθα εἶδε τὸ πρῶτον τοῦ ἡλίου φῶς, ἀφῆκε καὶ τὴν τελευταίαν πνοήν, βυθισθεῖσα εἰς τὸ σκότος τὸ αἰώνιον τῆς γῆς.

Τὸ ἔργον τῆς Παπαδοπούλου, ὅπως καὶ τῶν πλείστων λογιῶν μας, εἶνε ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπισμένον. Εἰς τὴν «Φιλολογικὴν ἡχὴν» τῆς Κ]πόλεως—περιοδικὸν ἄξιον πολλῆς προσοχῆς. ἀλλ' ἀτυχῶς ταχέως φυλλορροῦσαν—ἐδημοσίευσεν πλείστα διηγήματά της, ὡς καὶ εἰς ἡμερολόγια. Ἡ «Βιβλιοθήκη Μαρασλῆ» ἔχει καθῆκον νὰ σπεύσῃ νὰ περισυλλέξῃ τὰ ἔχοντα τόσῃν ἐλληνικὴν ψυχὴν διηγήματα τῆς πολυκλαύστου νεκρᾶς καὶ νὰ τὰ ἐκδώσῃ εἰς τὸν μόνον. Μία τοιαύτη ἐκδοσις, ὡς καὶ τῶν ἔργων τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ τοῦ Μπτσάκη καὶ τοῦ Μωραϊτίδου, θὰ εἶνε ἐξόχως τιμητικὴ διὰ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ ἐν Ὀδυσσῶ Μακρίνα, ἔστω καὶ ἂν χάριν τῆς ἐθνικῆς ταύτης φιλολογίας παραμερισθῇ πολυδάπανός τις μετάφρασις προβληματικῆς χρησιμότητος. Ὑπῆρξεν ἀδικοῦ καὶ ὑπουργοῦ ὁ θάνατος ἀφαρπάσας ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς τὴν πολυδάκρυτον συγγραφέα· ὅς μὴ φανοῦν καὶ οἱ φίλοι τῶν γραμμάτων ἀδικοὶ, ἀρνούμενοι νὰ τελέσωσι τὸ μόνον ἀρμόζον εἰς τὴν ψυχὴν της μνημόσυνον, τὸ ὅποιον θὰ ἀποτελέσουν διασωζόμενοι οἱ σπινθηρισμοὶ τοῦ χαριτωμένου πνεύματός της!

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Μετὰ λύπης ἀναγράφουσι τὸν ἐν Κερκύρᾳ συμβάντα θάνατον τοῦ ἀρχαιοτέρου τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων Γεράσιμου Ε. Μαυρογιάννη. Ἄν τὸ ὄνομα τοῦ Γεράσιμου Μαυρογιάννη δὲν εἶνε πολὺ οἰκεῖον εἰς τὰς νεωτέρας γενεάς, ἐν τοῖς ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἀριστέρων τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου, κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ τύπος μόνον ἐκλεκτοὺς ἠείρῃται.

Ἀνὴρ ἐνδυνάτης παιδείσεως, μορφώσεως γενικῆς καὶ ἐιδικῆς, γλαφυρὸς πεζογράφος, πολεμιστὴς δέξυς καὶ εὐφυῆς, ὁ Γεράσιμος Μαυρογιάννης ὑπῆρξεν ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐκδότης τῆς «Ἐλευθερίας» καὶ κατόπιν ἀρχισυντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας». Διετέλεσεν ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη γενικὸς πρόξενος εἰς τὴν Μασσαλίαν καὶ τὴν Τεργέστην, ἐπὶ τινὰ δὲ χρόνον ὑπῆρξε καὶ διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου, μεθ' ὃ ὁποσυχθεὶς ἰδιώτευσεν εἰς τὴν Κέρκυραν.

Ὁ Γεράσιμος Μαυρογιάννης ὅμως δὲν ὑπῆρξε μόνον δημοσιογράφος. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ὑπῆρξε καὶ ὁ μόνος. Ἑλλήν τεχνοκρίτης. Σπουδάσας φιλολογίαν καὶ ζωγραφικὴν, εἶχε κάμει εἰδικὰς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς, δὲν περιορίσθη δὲ μόνον εἰς τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασιν τῶν Βίων τῶν μεγάλων Ἰταλῶν καλλιτεχνῶν (1862) ἀλλ' ἔγραψε καὶ πολῦτιμον ἔργον περὶ «Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ Βυζαντινῶν καλλιτεχνῶν», ὡς καὶ πραγματείας περὶ τῶν ζωγράφων Λοξαράδων καὶ τῶν Ζακυνθίων Κουτουζῆ καὶ Καντούνη. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς διέγνωσαν τὸ τάλαντον τοῦ Νικολάου Γύζη, εἶνε δ' ἀληθῶς περιεργοντάτη περικτὴ παλαιότητης ἐφημερίδος φυλασσομένη μετὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ Γύζη τὰ ὅποια θὰ ἴδουν μίαν ἡμέραν τὸ φῶς, ὅπου ὁ Γεράσιμος Μαυρογιάννης, κρῖνων τὸν ὄπλον τότε καὶ ὄσημον ἀπόφοιτον τοῦ Ἑλλ. Πολυτεχνείου, προλέγει εἰς αὐτὸν τὸ μέγα καὶ ἐνδοξον μέλλον, τοῦ ὁποίου πρᾶγματι καὶ ἔτυχε.

Ὁ Γεράσιμος Μαυρογιάννης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κερκίρην τὸ 1823, διετέλει μέχρις ἐσχάτων ἀκμαὺς τὰς διανοητικὰς τὸν δυνάμεις.

*

Ἐν Σικάδῳ ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Ἰερώνυμος Ράϋμονδ ἔκαμε διάλεξιν περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἀναζωπυρώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

*

Εἰς Τρίκαλα εἰς τὸ χωρίον Σινηρὰ εὐρέθησαν ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ αἶθροι πλήρεις νομισμάτων.

*

Ἦνοιξεν ἐν Μονάχῳ ἡ ἐαρινὴ Ἐκθεσις *ceccesion*. 135 καλλιτέχναι ἐκθέτουν ἐν ὅλῳ 331 ἔργα. Ἡ ἐπιτροπὴ εἰδείχθη αὐστηροτάτη ἰδίως περὶ τὰς καλλιτεχνίδας, αἵτινες ἀποτελοῦν μόλις τὸ ἐν δέκατον τῶν ἐκθετῶν.

*

Ἐδημοσιεύθη Β. Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου διωρολόγη ἐξαμελὴς ἐπιτροπὴ πρὸς ἐπίβλεψιν τῆς Ἑθνικῆς Πινακοθήκης. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ. κ. Στεφ. Σκουλούδη, Στεφ. Ράλλη, Μάρκου Αραγούμη, Πέτρου Καλλιγὰ καὶ Σπ. Σιάν.

*

Τὸ Αὐτοκρατορικὸν Μουσεῖον Κ]πόλεως ἐσχάτως ἐνέγκρησεν ἀνασκαφάς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μακρίδου βῆν ἐν Μεσοποταμίᾳ ἐπὶ τῆς πόλεως Ράκκα (Νικηφόριον) τῆς Μεσοποταμίας, κεκμένης ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. Εὐρέθη μεγάλη ποσότης διαφόρων ἀγγείων ἐκ πορσελάνης ὁλοσπῆς τέχνης, ἐξάγεται δὲ ἐξ αὐτῶν οὐτὶ παρὰ τοῖς Ἀραβι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεσαίωδος ἡ βιομηχανία τῶν ἀγγείων τοῦτων ἐκ πορσελάνης εἶχε φθάσει εἰς τελειότατον βαθμὸν, παράγονσα ἀγγεῖα δυνάμενα νὰ συναγωνισθῶσι πρὸς τὰ τῶν Σεβρῶν καὶ τὰ Φαβεντιανὰ τοιαῦτα.

Νοτιοδυτικῆς τῆς Ράκκας εὐρίσκονται μεγαλοπρεπῆ-
στατα ἑρείκια ἀρχαίας πόλεως, τῆς Σεργιουπόλεως, ὀνο-
μαζομένης σήμερον Ροσσάφα. Ἐπὶ τῶν ἑρειπίων τού-
των, πάντων χριστιανικῆς ἐποχῆς, ὠραιότητις δὲ τέ-
χνης, παρατηροῦνται πανταχοῦ κεχαρσμένοι σταυροὶ ἐν
καλλιτεχνικῶτάτῳ συνδυασμῷ. Τὰ κιονόκρανα τῶν δια-
φόρων σηλῶν, εἶνε πάντα Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Ἐπὶ
αὐτῶν ἀναγινώσκονται καθαρῶτατα ἐπιγραφαί, τῆς ἐπο-
χῆς Σεργίου χωροεπισκόπου καὶ ἄλλων. Ἐπίσης ὑπάρ-
χουσι καὶ ἄλλαι ἐπιγραφαὶ ἀραβικαὶ Κουφικαὶ τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ χαλίφου Χη-σάμ.

Αἱ εἰσπορίξεις τῆς διεθνούς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως
τῆς Βενετίας, κατὰ τὰς ἰταλικὰς ἐφημερίδας ἀνεβαίνουν
ἐπισποδῶς ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Κατὰ τὴν περσινὴν
ἔκθεσιν ἐπωλήθησαν ἔργα ἀξίας 500,000 φρ. ἐνφ κατὰ
τὴν προπερσινὴν μόνον 390,000. φρ.

Ἡ ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἀπένευεν
ἐκ τῶν προσόδων τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Θεριανοῦ
150 μάρκα εἰς τοὺς κ. κ. Φουρτβαϊγγλερ καὶ Ράιχολδ
διὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν ἀγγειογραφίαν 1500
μάρκα εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Κρουμβάχερ διὰ τὸ ὑπὸ
τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἐκδιδόμενον Βυζαντινὸν περιοδι-
κόν 1000 μάρκα εἰς τὸν κ. Σπ. Λάμπρον ὑπὲρ ἐπιστη-
μονικῆς ἀνὰ τὴν Ἰταλίαν περιοδείας χάριν ἐρευνῶν διὰ
τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπὶ Παλαιολόγων ἐν Πελοποννήσῳ Δε-
σποτάτου 1100 μάρκα εἰς τὸν ἐν Μονάχῳ κ. Μάρκ δι'
ἐπιστημονικὸν εἰς τὸν Ἄθω ταξιδιον πρὸς μελέτην
χειρογράφων 600 μάρκα εἰς τὸν κ. Λουδοβίκον Κούρ-
τιον δι' ἀρχαιολογικὰς ἐρεῖνας ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους
τῆς Μικρασίας εἰς δὲ τὸν κ. Σωτηριάδην μάρκα 800,
διὰ τὰς ἐρεῖνας αὐτοῦ περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς Βοιω-
τίας καὶ Φωκίδος.

Εἰς τὰς αἰθούσας Durand-Ruel ἐν Παρισίοις ἐξε-
τέθησαν τελευταίως ἔργα τοῦ διασήμεου καλλιτέχρου
Manet, ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ περιφήμου βαθυφώνου
Faure, ὅστις ὡς γνωστὸν ἦτο φίλος τοῦ ζωγράφου τῆς
Ὀλυμπίας καὶ ἐκ τῶν πρώτων πελατῶν του. Μετὰ τοῦ
Zola, Theodore Duret καὶ ἄλλων τινῶν ὑπερισπίσθη
τὸν Manet εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν πόλεμον, ὅστις ἠγέρθη
τότε κατὰ τῆς σχολῆς του, μυκητριζόμενος διὰ τὸν συν-
ηγορίαν του ταύτην. Ἀλλὰ πόσον οἱ καιροὶ μεταβάλλου-
ται! Οὐδεὶς πλέον σήμερον δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ
τὴν δαιμόνιαν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τοῦ Manet,
οὔτε αὐτὸς ὁ Rochefort, ὅστις ἠγνόηθη τότε κατὰ τὸ
1881 νὰ δεχθῇ τὴν προσωπογραφίαν του, ἣν εἶχε πα-
ραγγεῖλῃ εἰς τὸν καλλιτέχνην καὶ ἥτις εὐρίσκεται σήμε-
ρον εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην.

Αἱ νὰ εἴμεθα ὅμως δίκαιοι ὁ Manet δὲν περιεφρο-
νῆθι πάντοτε. Ἐν ἔργον του, ἡ «καλὴ ποιητρία», του-
ναντίον εἰς τὸ Salon τοῦ 1873 ἔσχε μεγάλην ἐπιτυχίαν
καὶ ὅχι μόνον οἱ συλλογεῖς τῶν εἰκόνων καὶ οἱ κριτικοὶ
ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν ἔκθεσιν κόσμος ἀνεγνώ-
ρισε τὴν ἀξίαν ταύτης.

Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε τὸ κύριον ἔργον τῆς συλλογῆς
ταύτης, μεταξὺ δὲ τῶν λοιπῶν ἔργων ἀκτινοβολεῖ. Ἡ
ἔκθεσις αὕτη μετὰ τῆς τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου
ἐμπερικλείει τὸ καλλιτεχνικὸν στάδιον τοῦ Manet ἀπὸ
τοῦ 1856, ὅτε ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Cou-
ture ἐξετέλεσε τὴν προσωπογραφίαν τοῦ Α. Proust
καὶ μίαν κεφαλὴν γυναικὸς (ἐν ταῖς ὁποίαις διαφαίνεται ἡ
ἐπιρροὴ τοῦ Couture) μέχρι τοῦ 1882, ὅτε σχεδὸν πα-
ράλυστος, ἐξωγράφει ἔτι, πολὺ εὐκρινῶς καὶ πολὺ ἐλευ-
θέρως, ὁλόγους μῆρας πορὶν ἢ ἀποθάνει. Ἐκ τῶν ἐκτε-
θέντων ἔργων ἀναφέρονται τὴν «Ἀνοῖξιν» 1881. Τὴν
«Βενετίαν» (1875). Τὸν «Λιμένα τοῦ Βορδῶ» (1871)-
τὸν «Ἰσπανὸν τραγουδιστὴν» (1860) ἐν ἐκ τῶν τελειο-
τέρων ἔργων ἡ «ἀνάγνωσις» (1864) κτλ. κτλ. Ὑπάρ-

χει ἐπίσης ἐν ἀντίγραφον τῆς Παύλας τοῦ Τατιανοῦ
καὶ εἰς ἱππεὺς τοῦ Βελασκή.

Τὸν παρελθόντα μῆνα ἐγένετο εἰς τὸ Βερολίνον πώλη-
σις διὰ πλειστηριασμοῦ τῆς περιφήμου συλλογῆς τῶν αὐ-
τογράφων τοῦ τραπεζίτου Meyer-Cohn. Μεταξὺ αὐτῶν
ὑπῆρχε μέγας ἀριθμὸς αὐτογράφων διασήμων καλλιτε-
χνῶν. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Ροῦμπενς ἐπωλήθη διὰ 1500
μάρκα, ἑτέρα τοῦ Ζορδαίνς 1150 μαρκ., δύο μόνον
γραμμαὶ (ἀπὸδειξις πληρωμῆς) τοῦ Ραφαήλ 1010 μάρκα,
τοῦ Τιτιανοῦ 1910, τοῦ Περουγίνου 360, ἀλλ' ἐκείνη,
ἥτις ἐκίνησε περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγοραστῶν
καὶ ἥτις ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀνώτερον ποσόν ἦτο μία ἐπι-
στολὴ τοῦ Ρέμβραντ, ἡ ὁποία ἐπωλήθη ἀντὶ 7000 μάρ-
κων, τοῦ P. Veronese 450, μία σημείωσις τοῦ Μι-
χαήλ Ἀγγέλου 1000 μάρκα, τοῦ Luca Carnach 810.

Τὴν 21 Ἰουλίου συγκροτεῖται ἐν Λονδίνῳ ἀρχιτε-
κτονικὸν συνέδριον. Τὴν Ἑλλ. Κυβέρνησιν θὰ ἀντιπρο-
σωπεύσῃ ὁ κ. Μπαλάνος νομορρηχανικὸς.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία θὰ ἀνεγείρῃ προσεχῶς δύο
μνημεῖα, ἐν ἐν Λυκοσούρῳ διὰ τὰς ἀρχαιοφιλίας τοῦ
Δαμοφώντος καὶ ἐν ἐν Κερκύρῳ πηλοῦν τοῦ μνημείου
τοῦ Μνησικράτους διὰ τὰς ἐν γένει ἀρχαιοφιλίας τῆς νή-
σου, τὰς πρὸ πολλοῦ ἀνευρεθείσας.

Μετὰ πενταετὴ ἀπουσίαν ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὁ νεα-
ρὸς ζωγράφος κ. Δημ. Γαλάνης, ὅστις τόσον πολὺ διε-
κρίθη ἰδίως εἰς τὰς γελοιογραφίας, συνεργαζόμενος εἰς
τὰ κυριώτερα Γαλλικὰ σατυρικά φύλλα. Μετὰ διμήνον
ἐνταῦθα ἀναφυγὴν, θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρίσιους.

Καίτοι αἱ ἡμέραι τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων πλησιά-
ζουν, ἡ χάρις αὐτῶν προκηρυχθεῖσα Καλλ. Ἐκθεσις τοῦ
Ζαπτείου εἶναι ἄγνωστον ἂν θὰ γίνῃ ἢ ὄχι. Καὶ παρε-
τάθη μὲν ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς τῶν ἔργων μέχρι
τῆς 30 Μαρτίου, ἀλλ' οὐδὲν εἶναι γνωστὸν, τίς θὰ παρα-
λάβῃ τὰ ἔργα, πῶς θὰ γίνῃ ἡ τοποθέτησις κ.λ.π. Πλεῖ-
στοι καλλιτέχναι ἐδήλωσαν ὅτι θ' ἀπόσχουν τῆς ἐκθέ-
σεως, δι' ἣν ἡ ἐπιτροπὴ ἔδειξε μεγάλην ἀδιαφορίαν.

Ἐγνώσθη ἐν τούτοις ὅτι Ἀγγλὸς καλλιτέχνης, ὁ κ.
Σίμφων ἔφερε 200 ἔργα του, τὰ ὁποῖα ὁπωσδήποτε θὰ
ἐκθέσῃ ἐν τῷ Ζαπτείῳ.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιγραφῶν ἐβράβευσεν
ἕνα πρόφην ἑταῖρον τῆς γαλλικῆς σχολῆς Ἀθηνῶν, τὸν
κ. Ἑρρίκον Λεσά, ἥδη καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου
τῆς Λυόν. Ἐβραβεύθη διὰ τὰς μελέτας του ἐπὶ τῆς
πρὸ τοῦ Φειδίου γλυπτικῆς, ἀπονεμθέντος αὐτῷ τοῦ
βραβεῖου Φουλὲ ἐκ 5 χιλ. φράγκων.

Ἐν Μονάχῳ ἐν αὐτοκίνητον κατεπλάκωσε τὸν ζω-
γράφον Α. Πούτς. Ὁ δυστυχὴς καλλιτέχνης τόσον ἐτα-
ράχθη ἐκ τῆς προσβολῆς καὶ τῆς πτώσεως, ὥστε ἔδωκεν
ἀμέσως σημεῖα τρέλλας καὶ τώρα ἐντελῶς τρελλὸς ἐκλεί-
σθη εἰς φρενοκομεῖον! Τὰ ἔργα τοῦ τραγικοῦ τέλους
λαβόντος ζωγράφου ἐξετιμῶντο ὡς τέλεια.

Ἡ ἐπιτροπὴ πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντου τοῦ αἰμνῆ-
σιου Θεοδ. Π. Αἰλιγιάννη προκηρύσσει διαγωνισμὸν
πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἐξῆς ὁρους:

- 1) Ὁ ἀνδριὰς θέλει κατασκευασθῇ ἐκ Πεντελαιοῦ
μαρμάρου μελῶν τοῦ φυσικοῦ, οὕτως ὥστε ἐξ ἱκανῆς
ἀποστάσεως νὰ φαίνεται ἀνδρομήκης.
- 2) Οἱ διαγωνισθησόμενοι θέλουσιν ἐποβάλει προπλά-
σματα μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους.
- 3) Καταλείπεται ἐλευθερία τῷ καλλιτέχνῃ ἵνα δώσῃ

οιανδήποτε στάσιν τῷ εἰκονιζομένῳ. Συνιστάται μόνον ἡ τοῦ ρητορευόντος.

4) Τα ἔργα θέλει κρίνῃ ἡ ἐπιτροπὴ παραλαμβάνουσα καὶ καλλιτέχνας, ἂν κριθῇ ἀναγκαῖον.

5) Ὁ γλύπτης, οὗ τὸ ἔργον θέλει ἐγκριθῇ, θέλει ἀναλάβει. ὡς ἀμοιβὴν τὴν ἐκτέλει, οἱ δ' ἄλλοι οὐδὲν δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἔχουσιν. Ἐν δὲ τῇ κρίσει θέλει ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἡ τε καλλιτεχνικὴ ἀξία καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἔργου.

6) Πάντες οἱ διαγωνισθόμενοι δφεῖλκουν νὰ ὑποβάλωσιν ἐγγράφως τὴν τιμὴν, καθ' ἣν θέλουσιν ἐκτελέσει τὸ ἔργον.

7) Ὁ γλύπτης, οὗ τὸ πρόπλασμα ἐγκριθῇσεται, ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν μόνον τοῦ ἀνδριάντος· διότι περὶ τοῦ βάθρου ἡ ἐπιτροπὴ θέλει προκηρύξει προσεχῶς δεύτερον διαγωνισμόν.

*

Ὁ κ. Βροῦτος ἐργάζεται ἐπὶ μαρμάρου δλόσωμον τὸν Ἑρμῆν μὲ τὸ κηρύκειον, καταφθάνοντα ἵνα ἀναγγείλῃ τὴν Νίκην. Τὸ ἀγαλμάτιον διακρίνεται διὰ τὴν κλασικότητα τῶν γραμμῶν.

*

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Πειραιῶς ἀνέθηκεν εἰς διαφόρους καλλιτέχνας ὁπως φιλοτεχνήσουν τὰς προσωπογραφίας τῶν διατελεσάντων δημάρχων Πειραιῶς.

*

Ὁ Ἀποθανὼν Ἀθηναῖος μεγαλοκτηματίας Ἐπαμειν. Σκαρβόλης ἀφῆκε διὰ διαθήκης του 10,000 δρ. διὰ νὰ περιγραφθῇ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου, 20,000 διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἀνδριὰς τοῦ Μιλτιάδου ἐν Μαραθῶνι ἢ ἐν Ἀθήναις καὶ 20,000 διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἐπίσης ἀνδριὰς τοῦ Περικλέους καὶ στηθῇ οὗτος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔναντι τοῦ Παρθενῶνος. Ὁ διαθέτης, ὅστις ἀπέθανεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ, καὶ ὅστις διεκρίθη ἐν τῇ ζωῇ διὰ τὴν φιλαργυρίαν του, ἀφῆκε ὑπὲρ τὰς 200,000 εἰς τὸν Ἑθνικὸν στέλον.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Εἰς τὰς ἀρξαμένας τῇ 1ην Μαρτίου ἐν Σπάρτῃ ἀνασκαφὰς ἀνευρέθησαν ἐπιγραφαὶ ἑλληνικαὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, τεμάρια κτιρίων ρωμαϊκῆς ἐποχῆς καὶ τινα ἑλληνικῆς, ὡς καὶ θραύσματα ἀγγείων ἑλληνικῶν τοῦ 4ου ἰδῶς αἰῶνος. Εὐρέθη καὶ μία τῶν εἰσόδων τοῦ ἀρχαίου φρουρίου. Αἱ ἀνασκαφαὶ θ' ἀποβῶσι τελεσφόροι, διότι ἡ ἀρχαία Σπάρτη εἶνε σχεδὸν ἐντελὲς ἄγνωστος, κρυπτομένη ὑπὸ παχύτατον στρώμα ρωμαϊκῶν καὶ βυζαντινῶν. Ὅταν ἀρθῇ τοῦτο, θ' ἀναφανῶσι πολλὰ λείψανα καὶ θὰ διαφωτισθῇ τὸ τοπογραφικὸν ζήτημα τῆς Σπάρτης.

— Ἐν συνεδριάσει τῆς Γερμανικῆς ἀρχ. σχολῆς κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὠμίλησαν οἱ κ. κ. Ἐδερδέυ καὶ Δαίρπελδ.

Ὁ κ. Ἐδερδέυ διευθύνων τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ἐφέσου, ἀνεκοίνωσε τὰ εὐρήματα τοῦ λήξαντος ἔτους. Ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὴν ρωμαϊκὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων μ. Χ. αἰώνων. Ἡ Βυζαντινὴ ἐκκλησίᾳ ἀνεσκαφῇ ἐντελὲς, ἐπίσης ἡ Ἑλλ. ἀγορά, ἐξακριβωθείσης τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως.

Ὁ κ. Δαίρπελδ ἀνεκοίνωσε τὰ πορίσματα τῶν τελευταίων ἐν Κρήτῃ μελετῶν αὐτοῦ. Ὁμίλησε περὶ τῶν Κρητικῶν ἀνακτόρων, ἅτινα εἶνε ὅλως ἀνόμοια πρὸς τὰ Ὀμηρικὰ καὶ Μηκοναῖκά, ὑπεστήριξε δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν ἀναφερομένων παρ' Ὀμήρῳ ἀνακτόρων καὶ τῶν ἀνευρεθέντων ἐρείπειών ἐν Τίρυντι καὶ Μηκύναις ὑπάρχουν ὁμοιότητες, διαφωνῶν ἐν τούτῳ πρὸς τὸν κ. Νόακ. Τὰ Κρητικὰ ἀνάκτορα δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἀλλ' ἀποτελοῦνται ἐξ οἰκοδομημάτων διαφόρων ἐποχῶν. Ὁμίλησεν ἐπίσης περὶ

τῶν ἀνακτόρων τῆς Φαιστοῦ ὡς καὶ τῆς Κνωσοῦ. Ἀνέπτυξεν εἴτα ὅτι τὰ Κρητικὰ ἀνάκτορα ὄσχετα ὅλως πρὸς τὸν Μηκοναῖκον κόσμον, ἀνάγονται πιθανῶς εἰς λαὸν μὴ ἑλληνικῆς ἐποχῆς, τοὺς Κάρας καὶ Δυκίους καὶ ὅτι ἐπελθόντες οἱ Ἀχαιοὶ καὶ Δωριεῖς, κατέστρεψαν τὰ παλαιὰ ἀνάκτορα, οἰκοδομήσαντες νέα.

— Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὠμίλησαν ἐν τῇ Γαλλικῇ ἀρχ. σχολῇ οἱ κ. κ. Μαγιάνς καὶ Σουλῶφ.

Ὁ κ. Μαγιάνς, Βέλγος, ἡρμήνευσεν τὴν παρὰ τὸ θέατρον συνοικίαν τῆς Δήλου, ἐν ᾗ ἀνευρέθησαν νομίσματα τῆς ἐποχῆς Μάρκου Ἀντωνίου, ἐξ ἀγάλματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ μία ρωμαϊκὴ κεφαλὴ. Τὰ ἐξ ἀγάλματα διασώζουν ζωηρότητα ἔχνη βαφῆς, ἰδίως ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος εἰς τὰ ὑποδήματα καὶ εἰς τὸ ἔνδυμα.

Ἐκ τούτων ἐν παριστᾷ Ρωμαίων τινα ἕτερον εἶνε ἀντίγραφον τῆς περιφύμου Εἰρήνης τοῦ Κηρισοδότου, ἡ ὁποία ἦτο χαλκὴ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, κατασκευασθεῖσα περὶ τὸ 870 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Κηρισοδότου, πατρὸς ἡ μάλλον πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου Πραξιτέλους. Τῆς Εἰρήνης ταύτης ἐν μόνον πληρὴς ἀντίγραφον σώζεται ἐν Μονάχῳ. Τρίτον ἀγαλμα εὐρέθη ὁ Ἀπόλλων Λυκίος, τύπος γνωστὸς τῆς Σχολῆς τοῦ Πραξιτέλους, τοῦ ὁποίου πολλὰ ἀντίγραφα ἐσώθησαν, ἰδίως ἐν τῷ ἰδικῷ μας Ἑθνικῷ Μουσείῳ. Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Μαγιάνς εὐρέθην εἶνε μὲν κατεστραμμένον, ἀλλ' ὥραιότατης ἐργασίας καὶ θὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἀντιγράφων τοῦ περιφύμου ἐκείνου πρωτοτύπου. Τέταρτον ἀγαλμα εἶνε ἀντίγραφον Ἀρτέμιδος χαριστάτου τύπου, διότι ἡ θεὰ παρίσταται πολὺ νεαρὰ ὡς κοράσιον μὲ χιτῶνα ποδήρη, ἐνῶ συγρότερον παρίστατο μὲ γυνᾶς τὰς κνήμας καὶ τὸ κάτω τῶν μηρῶν. Εἶνε δὲ τὸ ἀγαλμα τοῦτο τὸ μόνον ἐκ τῶν ἐξ εὐρεθέντων, τοῦ ὁποίου εὐρέθη ἡ κεφαλὴ. Πρὸς τοῦτοις εὗρεν ὁ κ. Μαγιάνς καὶ ἐπιστύλιον καὶ ἄλλα συντρίμματα ἐκ τοῦ πληθύνος τῆς συνοικίας κειμένου θεάτρου.

Ὁ κ. Σουλῶφ ἐντρίβετατος περὶ τὰ ἐπιγραφικὰ καὶ τὰς πολιτικὰς ἀρχαιοτήτας, ἀνέπτυξε μοναδικὴν ἐπιγραφὴν ἐσχάτως εὐρεθεῖσαν ἐν Δήλῳ, ἡ ὁποία διαλαμβάνει περὶ τῆς πωλήσεως τῶν ξύλων καὶ ἀνθρώπων. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐκ 50 περίπου μακρῶν στίχων εἶνε ἑλλειπὴς εἰς τὴν ἀρχὴν· τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων δεικνύει ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ τέλος τοῦ τρίτου αἰῶνος π. Χ. Ἐν ἀρχῇ διαλαμβάνει διοικητικὰ τινα περὶ τοῦ φόρου τῶν καυσόξυλων καὶ ἀνθρώπων, τὸν ὁποῖον εἰσέπραττον οἱ πεντηκοστολόγοι. Ὁ φόρος ὀνομάζετο πεντηκοστή, διότι ἦτο δύο τοῖς εκατὸν ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐμπορευμάτων. Οἱ δὲ πεντηκοστολόγοι δὲν ἦσαν δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἀλλ' ἰδιῶται ἐνοικιασταὶ τοῦ φόρου. Κατόπιν ἡ ἐπιγραφὴ ἀναφέρεται εἰς τὰ ποινικὰ δηλαδὴ ὁ ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἔφερε πρὸς πώλησιν ξύλα, ἀνθρώπους καὶ ρυμούς, ὥφειλε πρὸ πάσης πωλήσεως νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς ἀγορανόμους, ἵνα οὗτοι προσδιορίσουν τὰς τιμὰς. Ἐὰν ὁ ἔμπορος ἐπῶλει περισσύτερον τῆς προσδιορισθείσης τιμῆς, ἡ δύνατο πᾶς πολίτης νὰ τὸν καταγγείλῃ ἀμέσως δι' εἰσαγγελίας (προπορικῆς καταγγελίας) ἐνώπιον τῶν ἀγορανόμων, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ κατὰσχουν τὰ μέτρα καὶ σταλμά του.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

Μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου γίνονται δεκτὰ τὰ πρὸς διαγωνισμόν ἀποστελλόμενα εἰκονογραφημένα δελτάρια, ὡς καὶ αἱ ἀπαντήσεις τοῦ φιλολογικοῦ διαγωνίσματος περὶ τοῦ ὠραιότερου Ἑλληνικοῦ διηγήματος. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα.